

Annie Lööf: Tal på minnesceremonin för Förintelsens offer

Talare
Annie Lööf
Partiledare

Datum
26 januari 2023

Plats
Stockholm

Ers majestäter, överlevande, vänner i Judiska församlingen. Det är en stor ära att få komma hit ikväll och tillsammans med er högtidlighålla Förintelsens minnesdag. Detta tal är bland det sista jag gör i min roll som partiledare. Jag kan inte tänka mig en större ära. Förintelsens minnesdag är för mig en dag av eftertanke, omtanke, styrka och mod. En dag att visa mitt allra tydligaste ställningstagande mot antisemitism, rasism och intolerans. 19 november förra året miste Sverige och världen Hédi Fried. Under hela sitt långa liv spred hon ljus och värme. Och hon kämpade outtröttligt för vad hon trodde på. Vi måste alla minnas hennes starka ord. ”Mitt hopp, och min förväntan är att de goda krafterna överväger, att de mobiliserar tillräckligt för att det nu ska sluta bättre än det gjorde förra gången.” Trots allt hon och hennes familj utsattes för under sin tid i nazisternas läger, fortsatte hon tro på människans godhet. Den förmågan säger så mycket om henne som person. Hon fick oss att känna tro på framtiden. Den där tron måste vi hålla hårt i, när så mycket i världen rör sig åt fel håll. Imorgon är det 78 år sedan fångarna i förintelselägre Auschwitz-Birkenau befriades. Överlevande sitter här i bänkarna ikväll. Ni som överlevt nazisternas fasansfulla brott. Många av er har ägnat ett helt livs gärning åt att vittna om era egna upplevelser och om nazismens brott mot mänskligheten. Jag vet att de många skolelever som möter er blir starkt berörda av era vittnesmål. Även jag har suttit i skolbänken och känt tårarna bränna innanför ögonlocken. För tjugofem år sedan kom Benny Grünfeld till min skola. Jag kommer fortfarande ihåg vad han berättade. Benny överlevde tre koncentrationsläger. Tre dödsdomar. Han tvingades uppleva hur hans föräldrar och lillebror sändes direkt till gaskammaren när de anlände till Auschwitz. Trots det ofattbara lidandet och all grymhet han upplevde tvingade han sig själv att titta. Se alla vidriga färor i lägre, bara för att kunna berätta om det för andra. Hans öde borrade sig in djupt i mig och mina klasskamrater. ”Det enda jag kan göra är att berätta sanningen”, sa han. Att jag minns hans berättelse, tjugo år senare, visar vilket bestående avtryck era berättelser ger. Nya

generationer, särskilt de hundratusentals elever som fått möta er, har fått livsviktig kunskap att föra vidare. De har fått höra era berättelser. Om människans godhet. Om människans grymhet. Om människor som fick leva vidare. Om de som inte fick. När nu tiden sakta rinner ut och allt färre överlevande finns med oss måste historierna föras vidare. Det är ett ansvar hela samhället måste bära. De senaste åren har tiden blivit knapp och arbetet med att bevara överlevandes berättelser har ökat i snabb takt. Jag är oändligt tacksam för alla de som bidragit till Forum för levande historias insamling av än fler av överlevandes och deras familjers berättelser. För alla de eldsjälur som sett till att vi under förra året kunde inviga de första formerna av både Sveriges museum för Förintelsen och Raoul Wallenberg Center. För alla organisationer och engagerade som outtröttligt synliggör rasism och markerar. Föreningen Förintelsens Överlevande, Svenska kommittén mot antisemitism, Zikaron, Raoul Wallenberg Academy och många, många fler. Ni gör ett livsviktigt arbete för att stärka judars och andra minoriteters rättigheter i Sverige. Jag blir rent ut sagt förtvivlad av att se och läsa om rasismen, hatet, ni får utstå. Om det ständiga "antisemitiska bruset", som det uttrycks i Malmö stads rapport om judiskt liv och kultur i kommunen. I den framkommer alarmerande röster om att antisemitismen "äter sig in i vardagen". Ingen ska behöva vara rädd för att bära kippa. Man får en klump i magen när man tänker på kollegans insinuanta kommentarer och frågor i fikarummet. Inte en lärare ska behöva utstå hot, inte en elev ska behöva känna oro över att gå till skolan. Hatet kommer från flera håll. Oavsett var det kommer ifrån måste vi säga ifrån när rasismen visar sitt fula tryne. Vi måste stå upp. För anständighet och humanism. För människovärdet och mänskliga rättigheter. Vi måste orka markera, varje gång. I valrörelsen ställde Livia Fränkel, Hédi Frieds syster, tillsammans med Tommy Ringart från Föreningen Förintelsens Överlevande frågan: "Har de inget lärt av historien?" Vi måste vara många som kan svara ja på den frågan. Ja, vi har lärt av historien. Vi kommer inte upprepa den. Det är många som fattas oss här ikväll. Men det fyller mig med förtröstan att platserna har fyllts med nya ansikten. Det är vår gemensamma uppgift att aldrig låta bänkarna bli tomma. Nu gör jag mina sista dagar som partiledare. Men det är inte mina sista dagar för mitt engagemang mot rasism och antidemokratiska krafter. Jag ska göra allt vad jag kan, också framåt, för att de berättelser och livsöden jag fått ta del av förs vidare. Fortsätta berätta, för mina barn och deras barn. Det är en plikt, ett ansvar och ett privilegium. Tiden att berätta är knapp. Men med gemensamma krafter kommer den aldrig rinna ut. Tack för att jag fick komma hit och dela den här kvällen med er. Tack för att ni är här. Tack för att ni har lyssnat.

Taggar

2020-tal, 2023, Centerpartiet, Kvinna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/annie-loof-tal-pa-minnesceremonin-for-forintelsens-offer>